

Sygn. akt IV CNP 12/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w L.
z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt IX Ga (...),
w sprawie z powództwa L.T.M.
przeciwko J.S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 października 2017 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 2717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanych wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Powód złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 18 grudnia, w którym – po rozpatrzeniu apelacji obu stron – zmieniono wyrok Sądu Rejonowego z dnia 15 lipca 2015 r. i oddalono powództwo oraz oddalono apelację powoda.

Skarżący stwierdził, że zaskarżony wyrok narusza przepisy postępowania, tj. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 w zw. z art. 286 k.p.c. Sąd drugiej instancji nie przeprowadził bowiem dowodu z dodatkowej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki i mechaniki samochodowej, wyceny wartości pojazdów samochodowych i kosztów napraw. Stało się tak pomimo jednoznacznego uznania przez Sąd sporządzonej już w sprawie opinii za niespójną i zawierającą uchybienia. Tymczasem w sprawie było niezbędne przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie wymagające wiedzy specjalistycznej (s. 2 skargi).

Skarżący wskazał, że zaskarżenie kwestionowanego wyroku innymi środkami prawnymi nie było możliwe. Uprawdopodobniając poniesione przez skarżącego szkody majątkowej, stwierdził on, że w wyniku wydania zaskarżonego wyroku poniósł szkodę w wysokości 10.987 zł. Obejmuje ona kwotę przeznaczoną na zakup i wymianę sprawnej skrzyni biegów do samochodu służącego do prowadzenia działalności gospodarczej. Oddalenie powództwa w całości spowodowało nieodzyskanie wyłożonej już kwoty na naprawę samochodu.

Skarżący domagał się stwierdzenia, że zaskarżony wyrok jest niezgodny ze wskazanymi wcześniej przepisami k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sądy meriti rozstrzygały spór o odszkodowanie w związku z wykonaniem naprawy samochodu powoda przez stronę pozwaną (art. 471 k.c.). Powoda obciążał obowiązek wykazania przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, w tym niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy (niewłaściwej naprawy samochodu marki D.). Dla wykazania tej przesłanki powołany został dowód z opinii biegłego R.D.. Opinia ta została zakwestionowana w apelacji wniesionej przez pozwanego z szerokim uzasadnieniem. Wątpliwości te zostały

podzielone przez Sąd Okręgowy, który wcześniej zauważył, że opinia biegłego mogła być podstawowym środkiem dowodowym prowadzącym do ustalenia prawidłowości lub nieprawidłowości wykonania umowy o naprawę samochodu powoda. Skarżący (powód) znał zatem stanowisko (i argumenty) apelującego pozwanego i musiał się liczyć z tym, że może ponosić konsekwencje niepowodzenia ciężar dowodu w tym zakresie (art. 6 k.c.). Rzecz jasna, strona w apelacji lub postępowaniu apelacyjnym nie musi wnosić o przeprowadzenie kolejnego dowodu z opinii innego biegłego „na wypadek uznania przez Sąd drugiej instancji (pierwszej) opinii za wadliwą”. Nie znaczy to jednak, że przebieg postępowania w rozpoznawanej wcześniej sprawie powodował konieczność przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego (art. 232 k.p.c.). Nie było zatem podstaw do twierdzenia, że doszło do wydania kwestionowanego wyroku z naruszeniem wskazanych w skardze przepisów k.p.c. i to w sposób kwalifikowany (art. 424¹ § 1 k.p.c.).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi powoda do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

O kosztach postępowania wywołanego skargą orzeczono stosownie art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i § 3, 4 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804, zmiana: Dz.U. z 2016, poz. 1667) i w zw. z art. 424¹² k.p.c.